

KULTUR&NOJE

KULTUR&NOJE

SPORT

SPORT

Han sätter färg på
Ur Kulturfestivalen

Artister från hela världen sid 26

Kalle Anka
KO-anmäld

Piratkopierade musik sid 27

SUNDSVALLS TIDNING

TV I HVÄLL: Se olika kulturprofiler i djupa
samtal i Kobra intervju. SVT2, kl 20.30. sid 46

Durakovic
klar för GIF

Skrev på för 3,5 år sid 30

Tredje gången gilt
för Medskogsbron

Jagar förstaplatsen sid 32

FOTO: JOHAN ENGMAN

Harpan kom med musiken

sid 28

När Park Stickney spelar vill han göra det med vänner. En sådan är flöjtisten Veronica Fuchs, som för femte året spelar i Stöde.

FOTO: JOHAN ENGMAN

Agneta Hellström, Göran Månsson och Claudia Müller utgör tillsammans gruppen Frispel som spelade under invigningen av Stöde musikvecka. FOTO: JOHAN WESTIN

Musik från sju sekler på 40 olika instrument

STÖDE MUSIKVECKA
Frispel
Agneta Hellström, Göran Månsson, Claudia Müller
Stöde kyrka

Musik från sju sekler på nästan 40 olika instrument. Så presenterar Frispel sin musik när de i går stod för den första kvällskonserter efter invigningen av Stöde musikvecka. De tre musikerna är utbildade vid Kungliga Musikhögskolan i Stockholm och har på sina håll även släppt skivor och turnerat i andra musikaliska konstellationer.

Världsmusik är det man först tänker på när man hör talas om gruppen Frispel, även om det uttrycket i det här fallet är något förminskande. Ren medeltidsmusik ter sig även det som en felaktig beskrivning. Visst hämtar de musikalisk inspiration från världens alla hörn, och visst har de en medeltida framtoning både musikaliskt och visuellt. Men deras nyskapande folkmusik blandas friskt med moderna tongångar och ren underhållning i form av en självklar humor, berättelser och ett oupphörligt byte mellan en uppsjö olika flöjter och andra instrument. Detta gör musiken till så mycket mer än en specifik genre, till något som bör upplevas på plats, och förstås gärna i ett kyrkorum där akustiken är utmärkt för pigga flöjter och dova basinstrument.

Iklädda medeltida dräkter i rött, purpur, svart och guld inleder trion med en pilgrimskoral, där melodin successivt byggs upp av tre flöjter, varav basflöjtens tongångar snart har fyllt hela kyrkan med stämning av medeltida vemod.

Men vemodet håller inte i sig länge, för i nästa melodi tar muntrare tongångar vid och skapar känslan av att befinna sig i ett myller på en marknad i det medeltida Europa, med gycklare som underhållare. Just de stämningfulla klangerna är utmärkande för den här sensommarkvällen i Stöde kyrka.

Frispel sparar inte på krutet. Genom att säkert plocka flöjt efter flöjt från sina stativ invagar de publiken i ett tryggt samförstånd, som de sparsamt, för den suggestiva stämningens skull, kryddar med slagverk, taktfast mungiga och de mörka, monotona tonerna av det australiska urinstrumentet didgeridoo. Bara det att den här didgeridoo är tillverkad av svensk ask, och inte traditionsenligt eukalyptusträ. På samma sätt kokas de orientaliska harmonierna ihop med skir nordisk folkmusik, som i sin tur följs av en transylvansk klagovisa från 1100-talet och en berättelse om Claudia Müllers hundraåriga flöjt, som hennes farfar en gång spelade på. Eller snarare historien om vad som hände för länge sedan i skogen under dess toners inverkan.

Att lekfullt bryta den klassiska traditionen genom att med fines och värme blanda olika stilar och underhålla sig fram till publikens hjärtan, det lyckas Frispel med. Och trots att kyrkobänkarna är långt ifrån fullsatta, känns musikens värme på väg ut i kvällssolen och ger en bra känsla om en fortsatt högkvalitativ musikvecka i Stöde.

Pernilla Andersson

Han är musikern som harpan valde

STÖDE (ST)

Park Stickney valde inte harpan. Han valde musiken och med den kom också harpan till honom.

Han är Stöde musikveckas mest långväga gäst och han är ovanlig på många sätt: män spelar sällan harpa, och harpister spelar sällan jazz.

I Stöde spelar Park Stickney kammarmusik med andra, men ger också en egen jazzkonsert i dag.

STÖDE MUSIKVECKA

Piano började han spela vid fem års ålder. Vid sju mötte han harpan.

– Jag vet inte varför det blev just den. Men i min skola i Arizona fick eleverna välja kurser i en massa

olika saker, och jag valde sinning och harpa, säger han.

Kanske hade mamman ett finger med i spelet, och definitivt var det tilltalande att vara ende killen i en

grupp med tjejer (något som fler killar borde begrundas). Och tidigt började han experimentera med sin egen musik.

– När jag kom till New York för högre utbildning förstod jag vad det ville säga att vara musiker. Och jag förstod också vad jag kunde göra med min harpa, säger han.

Pratar tyst men fort

Som person är han lågmäld och leende; i repetition fokuserar han starkt på harpan, på samtalsbänken skrattar han ofta, pratar

tyst men fort och skämtar gärna.

Det intryck man får är att han i första hand är musiker, i andra hand harpist; hans strävan är att uttrycka sin musik med de medel som står till buds. Han har studerat bland annat vid anrika Juillard School och har en grundlig klassiskt utbildning i botten. Men hans musik visade sig dra åt jazzhållet.

– Harpan har mycket inom sig. Om den hade funnits överallt, som pianot gör, hade folk naturligtvis använt harpa mycket mer

för att uttrycka sig än vad de gör i dag. Se på Harpo Marx – han gör sin egen musik.

– Jazzharpist är väl ungefär det smalaste man kan vara. Men det finns faktiskt en festival för bara sådana och där var vi cirka hundra. Numera finns elförstärkta harpor också, som lättare hävdar sig tillsammans med bas och trummor.

I två världsdelar

Även om han gärna spelar kammarmusik, som vid flera tillfällen under Stöde

musikvecka, blir det mest jazz numera. Han bor delvis i Brooklyn, delvis i Geneve, och i båda världsdelarna har han fasta konstellationer han spelar regelbundet med. En är harpduo med Rüdiger Oppermann, en annan en kvartett med bas, trummor och blås. Det viktiga är inte instrumenten: det är att personkemin stämmer.

Park Stickney är gästprofessor vid Royal Academy of Music i London, och på högskolor i Lausanne och Lyon.

– Jag undervisar bara i

städer på L. Nej, jag skojar, säger han.

När det gäller festivaler, konserter och mästarkurser går han alfabetiskt runt, och världen runt också.

– Mästarkurserna är inte så mycket för jazzharpister, mer för att hjälpa de andra att tänka på musiken på ett bredare sätt.

”Temat passade bra”

Till Stöde kom han direkt från London, och om några dagar reser han till Vermont i Kanada. Naturligtvis var det vänskap som förde Park Stickney till Stö-

de också: flöjtisten Veronica Fuchs är en mångårig kompis som spelar för femte året i Stöde.

– Och i år är ju temat för veckan amerikansk musik. Jag är amerikan och jag spelar jazz, så det passade bra, säger han.

Och för honom är att bo på camping, förflytta sig per cykel och prova surströmming bara kul och annorlunda. Så länge han har sina vänner omkring sig.

Susanne Holmlund
susanne.holmlund@st.nu
060-197278

Publicerad 29 juli 2009

SUNDSVALLS TIDNING

Park Stickney är turnerande världsartist på harpa, främst inom jazz. Men han spelar gärna kammarmusik också. Eftersom det kan vara riskabelt att resa med en harpa fick han låna en av en gammal studiekamrat från Arizona - som numera bor i Sverige.

Fotograf: Johan Engman

Musikern som harpan valde

STÖDE (ST) Park Stickney valde inte harpan. Han valde musiken och med den kom också harpan till honom.

Han är Stöde musikveckas mest långväga gäst och han är ovanlig på många sätt: män spelar sällan harpa, och harpister spelar sällan jazz.

I Stöde spelar Park Stickney kammarmusik med andra, men ger också en egen jazzkonsert i dag.

Piano började han spela vid fem års ålder. Vid sju mötte han harpan.

– Jag vet inte varför det blev just den. Men i min skola i Arizona fick eleverna välja kurser i en massa olika saker, och jag valde simning och harpa, säger han.

Kanske hade mamma ett finger med i spelet, och definitivt var det tilltalande att vara ende killen i en grupp men tjejer (något som fler killar borde begrunda). Och tidigt började han experimentera med sin egen musik.

– När jag kom till New York för högre utbildning förstod jag vad det ville säga att vara musiker. Och jag förstod också vad jag kunde göra med min harpa, säger han.

Som person är han lågmäld och leende; i

repetition fokuserar han starkt på harpan, på samtalsbänken skrattar han ofta, pratar tyst men fort och skämtar gärna.

Det intryck han får är att han är i första hand musiker, i andra hand harpist; hans strävan är att uttrycka sin musik med de medel som står till buds. Han har studerat bland annat vid anrika Juillard School och har en grundlig klassiskt utbildning i botten. Men hans musik visade sig dra åt jazzhållet.

– Harpan har mycket inom sig. Om den hade funnits överallt, som pianot gör, hade folk naturligtvis använt harpa mycket mer för att uttrycka sig än vad de gör i dag. Se på Harpo Marx - han gör sin egen musik.

– Jazzharpist är väl ungefär det smalaste man kan vara. Men det finns faktiskt en festival för bara sådana och där var vi cirka hundra. Numera finns elförstärkta harpor också, som lättare hävdar sig tillsammans med bas och trummor.

Även om han gärna spelar kammarmusik, som vid flera tillfällen under Stöde musikvecka, blir det mest jazz numera. Han bor delvis i Brooklyn, delvis i Geneve, och i båda världsdelarna har han fasta konstellationer han spelar regelbundet med. En är harpduon med Rüdiger Oppermann, en annan en kvartett med bas, trummor och blås. Det viktiga är inte instrumenten: det är att personkemin stämmer.

Park Stickney är gästprofessor vid Royal Academy of Music i London, och på högskolor i Lausanne och Lyon.

– Jag undervisar bara i städer på L. Nej, jag skojar, säger han.

När det gäller festivaler, konserter och mästarkurser går han alfabetet runt, och världen runt också.

– Mästarkurserna är inte så mycket för jazzharpister, mer för att hjälpa de andra att tänka på musiken på ett bredare sätt.

Till Stöde kom han direkt från London, och om några dagar reser han till Vermont i Canada. Naturligtvis var det vänskap som förde Park Stickney till Stöde också: flöjtisten Veronica Fuchs är en mångårig kompis som spelar för femte året i Stöde.

– Och i år är ju temat för veckan amerikansk musik. Jag är amerikan och jag spelar jazz, så det passade bra, säger han.

Och för honom är att bo på camping, förflytta sig per cykel och prova surströmning bara kul och annorlunda. Så länge han har sina vänner omkring sig.

Susanne Holmlund
060-197278
susanne.holmlund@st.nu

Var den första att kommentera

Fotograf: Johan Engman

Publicerad 30 juli 2009
Uppdaterad 30 juli 2009

SUNDSVALLS TIDNING

En ärkemusiker och tuff harpist

Stöde kyrka

Den fantastiska harpan

Park Stickney spelar jazz

Jazz på harpa?

Inte är det direkt vanligt. Men i vissa avseenden är ju harpan en flygel ställd på högkant, och för en musiker som Park Stickney spelar förmodligen instrumentet mindre roll. Hade han valt att ägna sig åt ett annat hade han förmått även det att ge ifrån sig precis den musik han vill ha fram.

Bildextra

Men nu valde han harpan och tur var väl det. Han är inte någon av de ljuva, graciösa harpisterna man så ofta ser: lite krokig och gånglig attackerar han harpan tufft, och den svarar tufft. Det är bett i tonen, och för att få effekter låter han strängarna surra ibland, gör ansatserna skarpa. Resultatet blir musik spelad med en pianists taktik och tonlager men med klang av en hel strängorkester, förstärkt med bas. Men mjukare och ymnigare.

Park Stickney är en suverän tekniker. I hans musik existerar inga långa toner: allt är rörelse, varje moment i en melodi ornamenterar och leker han med. Han är sin egen kompgrupp och behöver inget slagverk för att förmedla den rytmiska känslan. Trots tempot och tonmassorna blir musiken sällan hetsig och aldrig övermäktig: fast det ibland kommer snabba gnoende rytmer bjuder han oftare in till den ljusa balladmusik som tycks genomdränkt av förnöjsamhet och vardagslycka.

Roligast var att lyssna till hans egen musik, så varierad i rytm och uttryck. "Where is Mary Ford?" skrev han i väntan på en harpelev som aldrig dök upp, i en morgonlugn rytm med lite frågande melodi. I latinklangerna i "Suddenly samba" förmådde han harpan att ge ifrån sig ljudet av såväl det durrande oljefatet som den skälvande charangon. Den föregicks dessutom av musik som den klassiska traditionen skulle beteckna som en långsam sats, men rikt och känsligt utsmyckad.

Tricksiga rytmer tycks han njuta av, knepig kromatik som inte är lika lätt att bemästra på harpan som på pianot möter inga hinder. De lugnt vaggande kamelerna i Ellingtonfavoriten "Caravan" fick snabbt nog eld under klövarna. Hans egen första komposition "Dirty laundry rag" blev ett cirkusnummer som sprudlade av hans fingeriver, energi och fantasi. Och gitarrstycket "Requerdos del Alhambra" hade han för min del gärna fått spela i original också: sällan har man hört en så känslig och sångbar inledning.

Den som inte vanligen gillar jazz kan med fördel prova att lyssna till den på harpa. Aldrig har jag hört någon handskas med änglainstrumentet så. Park Stickney är en ärkemusiker.

Susanne Holmlund
060-197278

susanne.holmlund@st.nu

Var den första att kommentera